

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **V. G.**, zastoupené advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem, sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2019, č. j. 4 A 22/2019 - 19, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j.: CPR-36173-3/ČJ-2018-930310-V230, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 10. 2018, č. j.: KRPA-369757-20/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobkyni podle 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; současně jí byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování. Žalobou napadeným rozhodnutím změnila žalovaná prvoinstanční rozhodnutí tak, že zkrátila dobu, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU z jednoho roku na 10 měsíců.

[2] Společně s kasační stížností podala stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který odůvodnila podáním ze dne 16. 7. 2019.

[3] Svůj návrh odůvodnila stěžovatelka tím, že na území České republiky žije od roku 2014, a to – mimo cesty do vlasti či za partnerem J. T. B. do Velké Británie – nepřetržitě. Se svým životním partnerem je bezmála 2 roky a ode dne 25. 10. 2018 spolu začali sdílet společnou domácnost na adrese S. 995/18, P. 10. Pan B. setrvává na území České republiky jako občan Velké Británie na základě přechodného pobytu; stěžovatelka má podanou žádost o udělení pobytového oprávnění – přechodného pobytu občana třetí země z důvodu sloučení s občanem EU; v této souvislosti byl na den 25. 7. 2019 nařízen výslech stěžovatelky na pracovišti Ministerstva vnitra (odboru azylové a migrační politiky). Dále stěžovatelka uvedla, že je zaměstnána v hlavním pracovním poměru na dobu neurčitou ve společnosti Accenture Services, s.r.o., kde pracuje jako analytička. V případě nepřiznání odkladného účinku by byla nucena vycestovat do země původu a čekat na výsledek řízení o kasační stížnosti, a to v prostředí, k němuž nemá žádný vztah. Zároveň by nebyla schopna přispívat na chod společné domácnosti, u níž činí měsíční náklady 20 000 Kč, jak je zřejmé z nájemní smlouvy. Stejně tak by byla nucena opustit svou pracovní pozici (navíc by zřejmě nebyla schopna rozvázat svůj pracovní poměr v řádné výpovědní době, čímž by porušila pracovní kázeň). V závěru stěžovatelka upozornila také na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, jež v případě nuceného vycestování dovodilo možnou újmu také z pohledu práva na spravedlivý proces. K doložení svých tvrzení stěžovatelka předložila vyrozumění o konání výslechu, pracovní smlouvu s výše uvedenou společností a odkázala na nájemní smlouvu k bytu ze dne 25. 10. 2018, jež by měla být součástí spisového materiálu.

[4] Žalovaná se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila (namísto toho reagovala přímo na podanou kasační stížnost).

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že u rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, do značné míry zřejmá a odvoditelná už ze samotné povahy tohoto rozhodnutí; přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25).

pokračování

[9] V tomto případě stěžovatelka odůvodňovala hrozící újmu zásahem do partnerského vztahu s J. T. B. a fungování jejich společné domácnosti na území ČR. Stejně tak upozornila na řízení o její žádosti o přechodný pobyt za účelem sloučení s občanem EU a stále zaměstnání u společnosti Accenture Services, s.r.o. Připomněla také judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně hrozícího zásahu do jejího práva na spravedlivý proces.

[10] Stěžovatelka tak podle Nejvyššího správního soudu konkretizovala nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám – ve stěžovatelčině případě jde zejména zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť v České republice žije se svým partnerem ve společné domácnosti. Tyto skutečnosti vyplývají jak z nájemní smlouvy na pronájem bytu na adrese S. 995/18, P. 10, tak s čestného prohlášení J. T. B. ze dne 12. 12. 2018 obsaženého ve správním spise. Z prohlášení pana B. vyplývá, že se žalobkyně udržuje partnerský vztah od roku 2017, byť původně v Belgii, kde stěžovatelka pobývala na studijním pobytu v rámci programu Erasmus, následně však v České republice; než začali žít ve společné domácnosti, stěžovatelka většinou bydlela v jeho pronajatém bytě. Vedle rodinného života stěžovatelky nelze opomíjet ani její ostatní (zejména pracovní) život, který by byl nuceným vystěhováním zasažen obdobným způsobem. Pracovní poměr se společností Accenture Services, s.r.o. sice – jak vyplývá z pracovní smlouvy – trvá teprve od 6. 5. 2019, nicméně není bez významu, že jde o hlavní pracovní poměr sjednaný na dobu neurčitou, nadto v relativně kvalifikované pozici, kterou by musela v případě vycestování opustit.

[11] Pro účely rozhodování o přiznání odkladného účinku tak stěžovatelka dostatečně identifikovala a doložila jí hrozící újmu. Pokud jde o poměrování újmy, která by mohla stěžovatelce vzniknout, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, Nejvyšší správní soud neshledal, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti do doby jeho rozhodnutí o věci samé jiných osob jakkoli negativně dotklo. Zásah do práv stěžovatelky by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, neboť opuštění území České republiky by mohlo narušit její partnerské, ale také pracovní vazby; to vše předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o její kasační stížnosti. Současně by nemohla své zájmy náležitým způsobem hájit, neboť by nemohla vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod., což jsou podstatné aspekty práva na spravedlivý proces (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2011, č. j. 5 As 82/2011 - 92). Naproti tomu nelze z okolností věci dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám.

[12] Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska podmínky, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, přičemž i tu má za splněnou. V daném případě stojí proti újmě, která hrozí stěžovatelce, riziko narušení veřejného zájmu pouze mírné intenzity. Stěžovatelka nebyla vyhoštěna z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tj. pobytu na území na území České republiky bez platného oprávnění.

[13] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí o jejím správním vyhoštění měla *ex*

lege odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného usnesení městského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatelky.

[14] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu